

Εκοιμήθη ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, π. Γεώργιος Τσέτσης

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Εκοιμήθη, σε ηλικία, 90 ετών, το βράδυ της Κυριακής, 2 Ιουνίου, στη Γενεύη όπου και διέμενε, ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, Γεώργιος Τσέτσης.

Ο Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος του Οίκ. Πατριαρχείου π. Γεώργιος Τσέτσης του Θωμά και της Έλένης, τὸ γένος Προύσαλη, γεννήθηκε στὸ Πικρίδιο (Χάσκιοϊ) Κωνσταντινουπόλεως, στὶς 22 Ἰουνίου 1934. Προερχόμενος ἀπὸ λευτική οἰκογένεια (παπποῦς καὶ θεῖος κληρικοί), ἄρχισε νὰ ἐθίζεται μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ – λειτουργικὸ περιβάλλον “ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων”, στὸ Ἀναλόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς γενέτειράς του Χάσκιοϊ, τοῦ κατὰ τὴ βυζαντινὴ περίοδο γνωστοῦ ὡς “Πικρίδιο” προαστείου, στὴν ἀντίπερα ὁχθὴ τοῦ Κερατείου κόλπου.

Τὸ 1945, καὶ σὲ ἡλικία 11 ἐτῶν, προσλαμβάνεται, ἐπὶ Πατριαρχίας Βενιαμὶν τοῦ Α΄ ὡς Κανονάρχης τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ, ἀρχικὰ δίπλα στὸν Ἄρχοντα Πρωτοψάλτη Κωνσταντῖνο Πρίγγο καὶ στὴ συνέχεια κοντὰ στὸν Ἄρχοντα Λαμπαδάριο Θρασύβουλο Στανίτσα. Ἔτσι, συμπάλλοντας μὲ Στανίτσα καὶ ἀκούγοντας Πρίγγο, ἐξοικειώθηκε μὲ τὸ λεγόμενον φαναριώτικο “πατριαρχικὸ ὕφος” τοῦ ψάλλειν.

Τὰ πρῶτα μουσικὰ μαθήματα τὰ πῆρε ἀπὸ τὸν δάσκαλο του Θρασύβουλο Στανίτσα, ἀπὸ δὲ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1949, ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο Πρίγγο τὸν ὁποῖο εἶχε καθηγητὴ τῆς μουσικῆς στὴν Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποφοίτησε τὸ 1960. Ἐπὶ μία πενταετία καὶ μέχρι τὴν ἀποφοίτησή του ἀπὸ τὴ Χάλκη, διετέλεσε δεξιὸς ψάλτης καὶ χοράρχης τῆς φοιτητικῆς χορωδίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διαδεχθεὶς τὸν νῦν Μητροπολίτη Πέργης, Εὐάγγελον Γαλάνη.

Ἡ ἐναίσιμος ἐπὶ πτυχίῳ διατριβὴ του εἶχε ὡς θέμα: « Ἡ Ἑνταξίς τῶν Ἀγίων εἰς τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας”. Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 1958-1959 φοίτησε στὸ οἰκουμενικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ BOSSEY (Γενεύη). Τὸ 1988 ὑπέβαλε διδακτορικὴ διατριβὴ στὸ τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μὲ τίτλο Ἡ συμβολὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν ἵδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», καὶ ἀνακηρύχθηκε Διδάκτωρ Θεολογίας.

Τὸν Μάιο τοῦ 1961 ἐνυμφεύθη τὴν Jacqueline Mermoud ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Θωμᾶ (1962) καὶ τὴν Αἰμιλία (1964).

Ἐκκλησιαστικὴ σταδιοδρομία

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1960 μέχρι τὸν Μάιο τοῦ 1961 ὑπηρέτησε στὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου. Τὸν Μάιο τοῦ 1961 χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Πριγκηποννήσων Δωρόθεο καὶ διορίστηκε Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πριγκηποννήσων. Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1964 χειροτονήθηκε εἰς Πρεσβύτερο ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω Μητροπολίτη.

Μὲ ἔγκριση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1965 προσελήφθη στὴν Ἐπιτροπὴ Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν στὴ Γενεύη. Διαδοχικὰ ὑπηρέτησε στις ἑξῆς ἐπιτελικὲς θέσεις:

- Ἰανουάριος 1965 - Ὀκτώβριος 1967: Βοηθὸς Γραμματεὺς τῆς Γραμματείας Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς,
- Ὀκτώβριος 1967 - Ἀπρίλιος 1978: Ἐκτελεστικὸς Γραμματεὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

- Μάϊος 1978 - Δεκέμβριος 1984: Αναπληρωτής Διευθυντής τῆς Ἐπιτροπῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας τοῦ Π.Σ.Ε. με εἰδική εὐθύνη τὸν συντονισμό τῶν Γραμματειῶν Ἀσίας, Ἀφρικῆς, Εὐρώπης, Μέσης Ἀνατολῆς, Λατινικῆς Ἀμερικῆς καὶ Εἰρηνικοῦ ὡς πρὸς τὰ προγράμματα Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας καὶ Ἀναπτυξιακῶν Ἔργων τοῦ Π.Σ.Ε.

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1984 με ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διορίζεται ἀπὸ 1.1.1985 Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου στὴν ἔδρα τοῦ Π.Σ.Ε.

Στὰ πλαίσια τοῦ παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, διετέλεσε μέλος τῆς Ἑσωτερικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς (1971-1984), πρόεδρος τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμάδος Ἑργασίας (1972-1984), Πρόεδρος τῆς Ὁμάδος Ἑργασίας Μέσης Ἀνατολῆς (1973-1977), μέλος (1980-1984) καὶ συμπρόεδρος (1983) τῆς Μικτῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς Π.Σ.Ε. - Βατικανοῦ γιὰ κοινωνικὰ ζητήματα. Συμμετέσχε σὲ Γενικὲς Συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. (Οὐψάλα 1968, Ναϊρόμπι 1975, Βανκοῦβερ 1983, Καμπέρρα 1991), τοῦ Συμβουλίου Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (PORTSCHACH 1967, Χανιά 1979, STIRLING 1986, Πράγα 1992, GRAZ 1997) καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (Λευκωσία 1974, Βηρυτὸς 1977), στὶς Συνόδους τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. ὡς καὶ σὲ διάφορα ἄλλα Διαχριστιανικὰ καὶ Διορθόδοξα Συνέδρια. Στὴ Γενικὴ Συνέλευση τῆς Καμπέρρα ἐξελέγη μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ἐν συνεχείᾳ μέλος καὶ τῆς Ἐκτελεστικῆς τῆς Ἐπιτροπῆς.

Στὰ πλαίσια τῆς ὑπηρεσίας του στὴν Ἐπιτροπὴ Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας, ἐπισκέφτηκε ἐπανειλημμένως Ἐκκλησίες μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. στὸν χῶρο τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ.

Ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς κληρικοῦ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, συμμετέσχε ὡς γραμματεῦον μέλος σὲ Ἀντιπροσωπίες τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ῥωσσίας, Σερβίας, Ῥουμανίας, Βουλγαρίας, Κύπρου, Ἑλλάδος, Γεωργίας, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας (1966, 1976), τὸ Βατικανὸ (1971) καὶ τὴν Κοπτικὴ Ἐκκλησία (1972). Συμμετέσχε ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Θεολογικοῦ συμβούλου τῆς Ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, στὶς ἐργασίες τῆς Β΄ Διορθόδοξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως (1986).

Ἀπὸ τὸ 1970 ὡς τὸ 1982 καὶ ἀπὸ τὸ 1991 μέχρι σήμερα, διετέλεσε Γραμματεὺς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁρθοδόξου κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴ Γενεύη. Κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Μητροπολίτου Αὐστρίας καὶ Ἐξάρχου Ἑλβετίας Χρυσοστόμου, καὶ πρὶν τὴν ἵδρυση τὸ 1982 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἑλβετίας, ἐξυπηρέτησε τὴν Ἑλληνορθόδοξο παροικία Γενεύης ὡς ἄμισθος ἐφημέριος καὶ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐστρίας (1966-1982).

Δημοσίευσε βιβλία καὶ μελέτες Θεολογικοῦ, λειτουργικοῦ, ἱστορικοῦ καὶ οἰκουμενιστικοῦ περιεχομένου, μεταξὺ τῶν ὁποίων:

α) Βιβλία

- Ἡ ἔνταξις τῶν Ἀγίων εἰς τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας πάλαι καὶ νῦν, (Κων/πολὶς 1962), Β΄ Ἑκδοσις ἐπηξημένη μετὰ τὸν τίτλον Ἡ ἔνταξις τῶν Ἀγίων στὸ ἑορτολόγιον, Τέرتιος, Κατερίνη 1992.
- L' Église Orthodoxe et l' Église locale, Genève 1975,
- La Dimension universelle de l' Église, Lyon 1986.
- Οἰκουμενικὰ Ἀνάλεκτα - Συμβολὴ στὴν ἱστορίαν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Τέرتιος, Κατερίνη 1987.
- Ἡ συμβολὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν ἵδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Τέرتιος, Κατερίνη 1986.
- Οἰκουμενικὸς θρόνος καὶ οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, Τέرتιος, Κατερίνη 1989.
- Εὐρωπαϊκὴ Ἑνότητα καὶ Ἐκκλησία. Ἱεραποστολικά ἐρεθίσματα καὶ οἰκουμενικὲς προκλήσεις, Τέرتιος, Κατερίνη 1990.
- Σύγχρονες Ἀρειανικὲς Τάσεις, Τέرتιος, Κατερίνη 1992.
- Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας Νεομάρτυρος Ἀργυρῆς, Ἐπέκταση Κατερίνη 1997.
- Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας στὴν πρόσφατη Γιουγκοσλαβικὴ διαμάχη, Ἐπέκταση - Κατερίνη 1998.

β) Ἀρθρα / Μελέτες

- Ἡ λειτουργικὴ κίνησις τῆς Κοινότητος τοῦ Taizé, Περιοδικὸν "Γρηγόριος Παλαμάς, Θεσσαλονίκη 1962.
- Ο οἰκ. χαρακτήρ τῆς Θ. Λειτουργίας", Περιοδικὸν "Ἀπόστολος Βαρνάβας, Λευκωσία 1966.
- Ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Περιοδικὸν Ἐκκλησία, Ἀθήνα 1973.
- Δυσκολίαι εἰς τὸν διάλογον Ὁρθοδοξίας καὶ Ῥωμαιοκαθολικισμοῦ, Περιοδικὸν Ἐκκλησία, Ἀθήνα 1979.
- Ἡ Ὁρθόδοξη παρουσία στὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, μία ἐμπειρία ἀμοιβαίου ἐμπλουτισμοῦ, Ἐπετηρὶς Ἀποφοιτῶν Χάλκης, Ἀθήνα 1984.
- Βανκούβερ 1983, μία πρώτη ἀξιολόγησις τῆς ΣΤ΄ Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Περιοδικὸν "Ἐκκλησία", Ἀθήνα 1984.

- Ἡ θεματολογία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ πνευματολογικὴ της διάσταση”, ἐν Μνήμῃ Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 1984.
 - A synthesis of the responses of Orthodox Churches to the Lima document on Baptism, Eucharist, and Ministry, ἐν Orthodoxes Forum, Μόναχο 1986.
 - Le Patriarché Oecumenique en tant que protos dans l’ Église Orthodoxe, Wien 1989.
 - Μία Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ἐπετηρὶς Ἀποφοίτων Χάλκης, Ἀθῆνα 1991.
 - Ἐμεῖς καὶ οἱ Ἄλλοι. Ὁρθοδοξία διαλεγομένη, Περιοδικὸ “Καθ’ ὁδόν” Θεσσαλονίκη 1992.
 - Ἡ Ἐκκλησία, παράγων συμφιλιώσεως καὶ εἰρήνης - Σκέψεις μὲ ἀφορμὴ τῇ Σερβοκροατικῇ διένεξῃ, Περιοδικὸ «Καθ’ Ὀδόν», Θεσσαλονίκη 1992.
 - Ἡ συνειδητοποίηση τοῦ οἰκολογικοῦ προβλήματος στὴν ἐνορία, Περιοδικὸ «Ἀπόστολος Βαρνάβας», Λευκωσία 1995.
 - Ἡ δραστηριοποίηση τοῦ Π.Σ.Ε. μετὰ τὰ Σεπτεμβριανὰ Γεγονότα, Περιοδικὸ «Ἡ Καθ’ ἡμᾶς Ἀνατολή», Ἀθῆνα 1996.
 - Ὁ οἰκουμενισμὸς ὡς ποιμαντικὸ πρόβλημα , Περιοδικὸ «Ἐκκλησία» Ἀθῆνα 1997.
 - Ἡ Παπικὴ ἐγκύκλιος «Ἵνα πάντες ὦσιν» - Περιληπτικὴ παρουσίαση καὶ σχολιασμός, Ἐπετηρὶς Θεολόγων Χάλκης, Ἀθῆναι 1997.
- Τὸ 1971 ὁ ἀείμνηστος Οἰκ. Πατρ. Ἀθηναγόρας καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος σὲ ἀναγνώριση τῆς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν διακονίας καὶ ἀφοσιώσεώς του, τοῦ ἀπένειμαν τὸ ὀφφίκιο τοῦ Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.
- Τιμήθηκε καὶ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Μόσχας καὶ Σόφιας καὶ τὴν Ἐκκλ. Πολωνίας, ἀντιστοίχως μέ:

Τὸν Χρυσὸ Σταυρὸ τοῦ Τάγματος τῶν Σταυροφόρων τοῦ Παναγίου Τάφου.

Τὸν Σταυρὸ τοῦ Τάγματος τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου.

Τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τῶν Ἀγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου.

Τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.